

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ R. W. RICHARDSON

ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΚΛΕΙΣΑΝΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ...

ΑΙ, ναι, πάντα ήμουν μελαγχολικός... Πάντα μου άρεσε ό ρεμβασιμός... Μά ό κόσμος με φοβόταν... Γιατί;...

Μνίγας καζό δέν έκανα... Μυριήκη δέν πατούσα... Μοίραζα τά λεπτά μου με τούς κουρελιάρηδες του δρόμου κι άκουγα υπομονετικά τις κλάφες της κάθε φτωχιάνας που με ρώπανε στο δρόμο και μου ζητούσε ελεημοσύνη, καταγράφοντας τη μοίρα της...

Μά κι αυτοί όί ζητιάνοι πολλές φορές, απλώνοντας το χέρι να τσμηήσουν τις γά- ζέττες μου και κινώντας με στα μάτια για να μου πουν δυό-τρία λόγια εύγνωμοσύνης,

μ' άφιναν με τó χέρι άζωια τεντωμένο, άρνιόντουσαν την ελεημοσύνη μου και τούς έχανα από μπρός μου... Έστριβαν τρεχάτοι στο πρώτο σταυροδρόμι... Γιατί;...

Καζό κανένas τους στόν κόσμο δέν έπαθε από λόγο μου... Μά όλοι τους με κληγάνε... Δέν θυμάμαι τώρα τó πώς και τó γιατί... Μά μ' έλειψαν δυό χρόνια μέσα... Δυό χρόνια κάπου, πούταν βέβαια στενόχωρα, μά και κανένas δέν με πείραξε ποτέ του... Ένω δώ έξω, μέσα στόν κόσμο, όλοι τους άποφεύγουν να μου μιλήν, όλοι τους θέλουν τó καζό μου...

Έχω τó χαρτί μπροστά μου, έδώ μέσα, μέσα στο τραίνο που με πάει για τή Λιβερπούλη... Μου τó δώσανε, δέν θυμάμαι πόδες, όταν βγήκα από κει μέσα... Άπ' τó σπίτι έκεινο τó μαζού, με τά σιδερό-φραχτά παράθυρα και την ψηλή τή μάτρυα... Διαβάζω τó χαρτί και γελάω με τήν άνθρω-πινη κακία... Πάντα άλλωστε γελοόςα με δαύτη... Πάντα ήταν για γέλια...

Τó χαρτί μου λέει: "Άσυλον Φρενοβλαθών — Έξιτήριον δια τόν Τζών Σνάιγκ — παραμεινάντα εις τó άσυλον επί διετίαν, νοσηλευθέντα, θεραπευθέντα, και άπολυόμενον σήμερον. — Ό διευθυντής — μά τζίφρα!".

Χά!... Χά!... Χά!... Ό διευθυντής, λέει... μά τζίφρα, λέει... Έδώ λοιπόν σάς θέλω... Νά τή διαβάσετε, άν σάς βαστάε. κι άν μορείτε, ατή τή τζίφρα... "Άσυλον φρενοβλαθών, λέει... "Ημουν λοιπόν με τούς τρελλούς δυό χρόνια;... Με τούς τρελλούς... Μά έκείνοι έχουν τ' όνομα και σεις, έσείς, τή χροιά... Κι' όλα αυτά γιατί;... Γιατί;... Ξέρω κι έγώ γιατί;

Βγήκα λοιπόν άπ' τó άσυλο και πάω για τή Λιβερπούλη... Όρα τρείς, περασμένα με- σάνυχτα... Τó έξπρες άγκομαζάει στις σιδερένιες ράγιες του και σπάζει τά πηχτά σκε- τάδια της νύχτας με τρομακτική ταχύτητα...

Τά βαγόνια τρέμουν, τρίζουν στους άξονι- τους κι' ή σιδερένιες ράδες τους στριφογυρί- ζουν σαν δαμονομαμένες... Κατρακυλάν με πάταγο που ξεκουφάινει και σου πετάει κα- ταφέρατα τόν ήλιο και τήν άύτνια...

Ένας άγνωστος, που ήνε μονάχη συντρο- φιά μου στο κοιμητήριον, ένα καλοφωτισμένο κοιμητήριον 3ης θέσεως, λαγοκοιμάται γυρ- μένος λίγο πλάι, με τó κεφάλι στηριγμένο στην κλειστή γροθιά του και με τά μάτια σφαιλισμένα... Μά όχι!...

Δέν ήνε κλειστά... Σάν μισόκλειστα μου φαίνοντα, και ζαλισμέ- νος καθώς ήμαι, νοιώθω να με... κρηφοκιντάζουν... Ρίχνω τó βλέμμα μου, έπίμονο και έρευνητικό, στο σκοτεινιασμένο πρόσωπό του... και ή ματιά του... ή σατανική ματιά του, με κληγάει, με κληγάει ά- διάκοπα...

«Είμαι τρελλός, σκέφτηκα, κι' ή βροντερή κατρακυλιά του έξπρες θά με άποτρελλάνη...»

Γιά να τινάξω από πάνω μου τόν έφιάλτη, βγήκα στόν μισοφωτι- σμένο διάδρομο τού βαγονιού... Μά τά μάτια μου στηλώθηκαν κάπου ορθάνοιχα και κόνεψαν να ξεχυθούν από τις κόγχες τους... Κρη- ρή άνατοχίλια τράξαε τó κορμί μου, άπ' τήν κορφή ως τά νύχια, με κάτι που αντίκρουσα εκεί έξω...

Έτριψα τά μάτια μου σαν άγνωστοίτηνόμενος και Ξαναζύτταξα... Ήταν άλήθεια!... Εκεί έξω, στόν διάδρομο, αντίκρουσα μπροστά μου όρθιον, γεμάτον σαρκασμό, τόν σκεπιβάτη του κοιμητηριών μου!

Πότε βγήκε κι' αυτός;... Έτσι ρώτησα τόν έναυτό μου, μά τά κλονισμένα άπ' τήν άύτνια, τόν θόρυβο και τήν τρομάρα νεύρα μου, άρνήθηκαν άπάντησι...

Έκανα τότε τόν στανό μου γρήγορα, έφραξα τήν πόρτα για να Ξαναύπιο στο κοιμητήριον μονάχος μου... και κάνοντας ένα μανια- σμένο σάλτο, βρέθηκα, πρώτος έγώ, μέσα στο κοιμητηριών!... Μά χωρίς κι' έγώ να Ξέρω πώς, πάλι με ήλχε προλάβει ό διαβολικός συνε- πιδάτης μου!...

Τά δόντια μου έτριξαν άταίρια, λές και θά ξεροφλωνόντουσαν άπ' τής κλονισμένες τρεμάμενες μασσέλες μου... Τά λόγια πάγωσαν στο στόμα μου καθώς τόν κύτταξα με φοίκη και μονάχα τó καρδιοχτύτι μου κουνδούνιζε στ' αυτά μου... Είχα φτάσει πειά κυριολεκτικώς στα όρια της τρέλλας, της τρέλ- λας όπως τή νοιώθω έγώ κι' όχι όπως τή νοιώθει ή κακία των άν- θρώπων. τή στιγμή που άκουσα τó σуртό, ειρωνικό χαχάνισμά του... Ήταν άκόμα πλαγιασμένος, ζαρωμένος στη γωνία του, μά τώρα ή στενόμεαχη και κτηρινόμεαχη μορφή του ήταν έντελώς γυρισμένη προς έμένα... Τό φειδίσιο γέλιο του σταμάτησε, μά τά ύπουλα, στενά άν τις κοιμπότεριες, γυαλιστερά του μάτια μου πάγαναν τó αίμα και μ' έκαναν να τρέμω...

Ήταν άδύναμο πειά τó μυαλό μου, για ν' άνθήξη περισσότερο σ' ατή τή δοκιμασία... Λαχανιασμένος, κατάχλωμος και γινωμένος μού- σεμμαι, άπ' τόν ήδρωτα της άγωνίας που μου πλημμύριζε τó μέτωπο, άπλωσα με διαταγμό, σαν ύπνοβάτης, τó χέρι μου, για να διώξω μα- κρύτερα μου τó Στοιχείο, τó καταχθόνιο έκεινο Φάντασμα, που καθότανε άντίκρου μου, δυό βήματα πύ πέρα...

Μά αυτός δέν κουνήθηκε. Χαχάνισε μονάχα ειρωνικά. Και τά σκληρά κι' άστραφτερά τόν μάτια καρφώθηκαν άπάνω μου σαν δυό αλχημικά στυλέττα. Λύσσαξα τότε άπ' τó θυμό μου. Τράβηξα τó π- στόλι μου, τούχωσα στο μάτι του τήν κάννη κι' άφρισμένος από τή μανία μου, άδειασα εκεί μέσα και τις πέντε σφαίρες...

Κοκκίνισαν τά χέρια μου από τó μολυσμένο αίμα του και κοιμα- τάνια άπ' τó μυαλό του άντισταν τά ρούχα μου... Πήρα μά βαρειά άνάσα. Ό λυρωμός μου άπ' αυτόν τόν Σατανά με άνακούφιζε πολύ.

Βγήκα ύστερα στόν διάδρομο να με χτυπι- ση τó νυχτερινό όρηητικό άγεράκι που φευσό- σε μανιασμένα στη θεότρελλη τρεχάλα του έξ- πρες...

Βγήκα, λέω, στόν διάδρομο. Μά μόλις έ- φτασα εκεί, ούφλιαξα από τρόμο και λύσσα... Ήταν ΑΥΤΟΣ!...

Μιά βλαστήμια φριχτή βγήκε άπ' τόν λαϊμό μου και τά χέρια μου Ξαναπλώθηκαν πάλι στο λαρύγγι του!...

Ναι, ήταν ΑΥΤΟΣ!... Όρθιος κοντά στην πόρτα... Όλοζώντανος μορφοτό μου... Και τó δεξί του μάτι, εκεί που ήταν πριν μία ματω- μένη μαύρη τρύπα, γυάλιζε γερό κι' άκέραιο τώρα, σαν τó πλάινο, τó ζερβί του...

Χοροπηδούσαμε κι' όί δυό, καθώς είμαστε γραποτημένοι, μ' ένα ρυθμό άταίρια... Ντού- κουν, ντούκ... Ντούκου, ντούκ... Ντούκου, ντούκ... Ή κατρακυλιά του έξπρες, στο μαυρο- σκόταδο της νύχτας μάζ τράνταζε δυνατά... Μά τά γραπωμένα στο λαρύγγι του δάχτυλά μου έσφιγγαν σαν δόκανα... Τό γέλιο του τó κλασμένο Ξανασπάραζε τά αυτά μου κι' έν- νοιωσα πόνο κατερό, σαν τής κλωτσιάς, επά- νω στην κοιλία μου...

Έέρασα αίμα υαύρο και τού λέρωσα τά μου- τρα του με δαίτο... Μπήξαμε ύστερα κι' όί δυό μας δυνατά μουγκοράζε τά αυτά μου κι' έν- νοιωσα κάποιον ν' άγκαλιάζει τó κορμί μου... Τι- νάχηκα, τόν τινάξα, μά σφεντόνιασα τήν ίδια έκνινη τή στιγμή, έξω άπ' τó τραίνο, και τόν Σατανά, που κρατούσανε τά δάχτυλά μου άπ' τόν λαϊμό!...

Θέλησα να στείλω τó κατόπι του και τόν ύ- λο που μ' άγκάλιασε πύ πριν, μά κάποιος άλλος πάλι προλάβει να κλείσει τή ορθάνοιχη πόρτα τού διαδρόμου. Έννοιωσα έναν πόνο στο κεφάλι, κόκκινο χλιαρό νερό σφράβωνε τή ματιά μου και Ξάπλω- σα άνάσκαλα ξεθεωμένος από νύστα... Και κοιμήθηκα... Πάσο, κι' έγώ δέν Ξέρω... Κι' όταν Ξαναξύπνησα, βρισκόμουν μέσα στο άσυλο, μ' αυτούς που τούς περνάει ό κό σμος με τ ρ ε λ λ ο ύ σ !...

Μά καλύτερα μ' αυτούς, παρά μ' αυτάν... ***

Άπό μά έφημερίδα: «Χθές μετά μεσονύκτιον, επί τού έξπρες Δονδίνου—Λιβερπούλης, τραγικόν δράμα έλαβε χώρα. Ό άστι έξελθών εκ τού φρενοκομείου, ως Ιαθείς, Τζών Μάλκολμ Σνάιγκ, καταληφθείς και πάλιν υπό νευρικού παροξυσμού, έφρόνεσε διά περιστροφήν τόν συνεπιβάτην του Άρθουρ Μακλόρ, περιδεύοντα έμπορικόν άντιπρόσωπον, και τόν εισπράκτορα τής άμαξοστοιχίας Τζίμμυ Ουώλ, όν έξεσφενδόνισεν εκτός τού με ήλιγγιώδη ταχύτη- τα βαιόντος σуртού».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή άρετή των ανθρώπων λάμπει και ύστερ' άπ' τόν θάνατο. (Εδριπάδης).

Ό έρωσ σπρώχνει τόν άνθρωπο σε πράξεις παιδιακίστους και τά άλλα πάθη σε μικροπρελείς. (Ουγκώ).

Τή διώχνει ή λύπη τή χαρά, τόσο ή χαρά 'ναι λίγη. Γι' αυτό σωμαίνον τά βιολιά, τó ξόδι σαν τά σμίγει. (Ζαλωσώστας).

Ή σατανική ματιά του με κληγάει, με κλη- γάει άδιάκοπα...